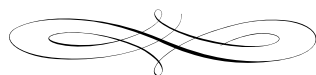
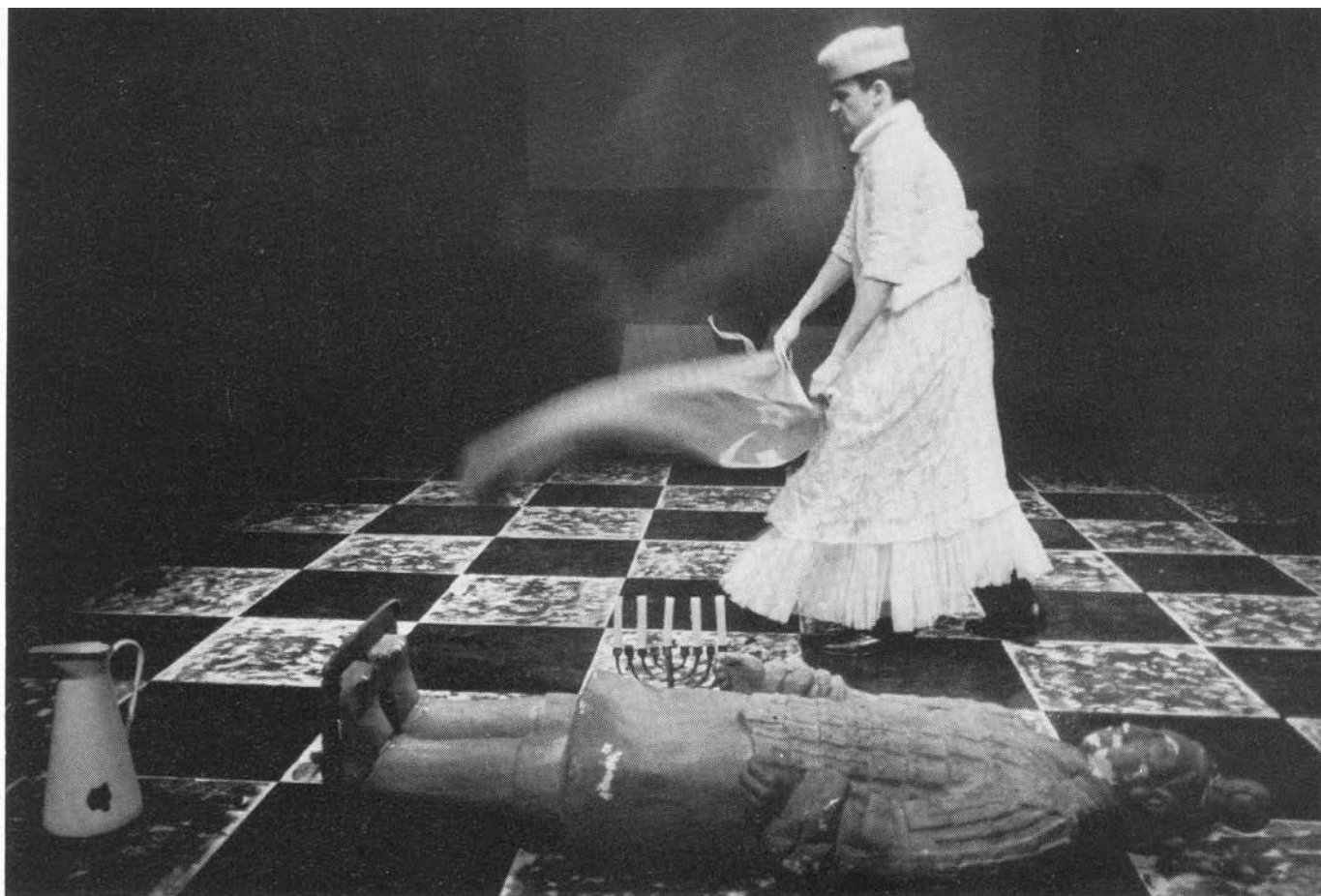

1989
GENESIS
FOR COSMOPOLITAN

LOOSER

Loser, L.o.s.e.r. Loser

Precies zo iemand ben ik dus.

Een Loser, en zeg nu niet dat het allemaal wel meevalt, dat ik dat niet ben of dat niet hoeft te zijn. Allemaal flauwekul.

Ben ik dan eindelijk zover dat ik het onder ogen durf te zien. Ga jij weer zeggen dat dat nog wel meevalt. Heb ik mijn identiteit eindelijk gevonden ga jij beweren dat ik die helemaal niet heb. Weet je wat jij bent een cynicus, een de-grond -in-trapper, zo iemand die zich het fijnst voelt wanneer hij andere mensen een schop kan geven en dan zegt dat mensen nu eenmaal een knuppel nodig hebben.

Ik ben dus een Loser en als ik hem al niet ben dan zou ik hem willen zijn. Je zult maar een winner zijn. Een Martini on the rock-sadvertising. "You got to be a winner" reclame figure.

Nou geef mijn portie maar aan George,

"You got to be a loser"

Of zo'n jasje dasje bij Hoppe op het Spui.

Ik zie mezelf al zitten, een slak in een zalmpak achter een bureau. Helemaal vergeeld van het formulieren happen en met uitpuilende ogen van die monitorendictatuur.

Loser, als je het weten wilt, maar je wilt het natuurlijk helemaal niet weten. Moet je indenken, je zult maar een Loser kennen.

Ze zouden eens moeten denken dat jij er zelf ook een bent.

Nee, laat mij maar gewoon met mijn handen in de klei. Het is toch allemaal maar onzin, maar je moet toch wat. Kunst ja, met een grote K en lekker lang in bed liggen.

COSMOPOLITAN WOMAN:

Eten: Knäckebröd met lichte kaas.

Witte mousserende wijn

Hairspray. Avenue,

Beurskoersen. Ik kan wel mee hoor

Manlijk en vrouwelijk. Haantjes,

Heb je gehoord wat die zei

En dat hanige gemekker over manlijk en vrouwelijk, of een vrouw dat niet zou kunnen. Daar wordt je toch ziek van.

Fallische fixatie noem ik dat.

Van het slappe soort dus.

Verder heb ik nergens moeite mee overigens. Vind ik wel, als je trouwt moet je het doen uit liefde. Niets mee mis romantiek.

Wat is er mis aan een mooi feest?

Al dat schuldbewuste gedoe. We zijn maar getrouwd voor de kinderen en zo, weet je.

Ik vind dat dus niets.

Kunst, vanzelfsprekend. Fantastische tentoonstelling onlangs in de Nieuwe kerk.

Maar je hebt nogal wat dilettanten tegenwoordig he. Knoeiers dus.

Iedereen noemt zich tegenwoordig maar pardoes kunstenaar en ondertussen handje ophouden bij de steun. Kijk iedereen mag van mij aanknoeien, maar laten ze dan eens ophouden met al die pretenties.

Fantastisch feest gehad gisteren. Tot in de puntjes verzorgd diner dansant.

Bij vrienden ja.

Wat zeg je? Gelukkig niet zeg.

Alleen zo'n lummel die met zijn dronken kop over me heen ging hangen. Meneer vond juist mij zo charmant en dat ik zeker wel veel aandacht zal krijgen van de mannen, de slijmbal.

Gaan wij even een stukje rijden zegt die, ja hoe bestaat zo'n type het niet? En gaan we dan naar mij of naar jou?

Of die het over een vergadering had.

Zijn vriendin was er dit weekend niet. Dus toen was ik goed genoeg.

Ik heb hem dus wel even mooi afgepoedert en public ja. Met dat soort ongein moet je bij mij niet aankomen.

VROUW IN PARADIJS

(Telefoongesprek):

Ik verveel me dood joh. Altijd maar hetzelfde ritme en voor de

GENESIS FOR COSMOPOLITAN

treurbuis. Ja, daar zitten we net voor. ja.
Niets op natuurlijk.

Ik vertrek trouwens binnenkort weer. Flying
over naar New York, ja Even een paar dagen
d'r uit he

Nee bij vrienden.

Niet op te brengen die hotels daar tegen-
woordig, of iedereen daar maar voor zaken
is. Heb een goedkope ticket, viel niet mee
trouwens of tout Amsterdam Atlantisch
moet zeg.

Wat,

Ach, je weet toch dat ik niets in hem zie, hij
is alleen zo zorgzaam.

Eigenlijk mag ik niet klagen. Dat geef ik
ruiterlijk toe. In mijn werk gaat het redelijk
goed toe. Prima job. aanpakken dat wel,
Even joggen en dan een sauna.

Het is al weer een beetje uit, maar ik vind
dat leuk.

Het is een beetje een mannenwereld.

Dan zie je ze denken, die gaan wij even
uitpakken. En dan heb ik ze, als stroop om je
vinger. Dan zeg ik, eerst de zaken jochie en
dan zien we wel verder.

Er zitten trouwens wat zwakke broeders in
de business. Sansrancune trouwens hoor.

Nou ja die heb je overal he, daar moet je mee
leren leven. maar ik zeg altijd maar zo, wat
is er tegen professioneel werk niet?

Ja dat kun je gewoon niet van iedereen
verwachten. Er wordt wat afgeklungeld.

Nee, geef mij maar gewoon kwaliteit.
Gewoon klasse.

Mijn chef is zo'n slome.

Nou die kan wat mij betreft, beter vandaag
nog vertrekken. Daar kan ik dus helemaal
niet tegen. Om te schieten toch zo'n vent

VAKUITOEFENEN

Je zult maar theatermaker zijn , mijn god
of je niets beters kunt bedenken. Eigenlijk
een soort fietsenmaker, maar dan wel een
waarvan de fiets moet rammelen.

En dan heb je ook nog van die malloten, die
zo nodig hun vak moeten uitoefenen.

Weet je waarop het aankomt. Ik ben gewoon
onpopulair. Dat is mijn functie. Dingen te
zeggen die niet in zijn. Of dat kunst is. Je
vak uitoefenen.

NUANCE

Oh ja daar wilde ik het ook eens met je
overhebben, de nuance.

Ja, daar wordt ik dus kotsmisselijk van, je
zult de zaak maar nuanceren, je bent toch
geen politicus, geen NRC Handelsblad adept
of geloof jij wel in kwaliteit?

De angst om door te denken

GOD SLOT

MONOLOG

Inhoud:

Ik moet weg. Ik wordt afgeschreven.

In de VUT?

Ik heb gegokt. Okay ik neem mijn verlies.

You win I loose heet dat bij jullie.

Een soort therapeutische bekentenis.

*(God komt op met een wit naamkaartje
op zijn revers:*

*(Heer GOD, "Hij die uit de hemelen
zijt")*

Ik heb dit zo niet gewild hoor, dat wilde ik
nog even vastgesteld zien.

Ik had alleen een avontuurtje gewild, ge-
woon omdat ik me dood verveelde.

Ik zat op die wolk, kijk naar beneden en
denk, Jezus wat een saaie troep, laat ik nog
eens wat leuks bedenken.

Goed die boom was mijn schuld, dat was
opzet,

Een openingszet

Een uitdaging aan de mens

Er moest toch wat gebeuren in dat paradijs,
het was er gewoon dodelijk vervelend,
jong, jonge wat wel bestaan. Ieder dag die
vruchten en dat wandelen.

Ik ben desperate

Jullie hebben het zelf gewild

Je wilde mij er niet meer bij.

Nou goed, maar dan ook niet klagen als het
mis gaat.

Ik heb zelfs al in de krant gelezen dat er
mensen zijn die zeggen dat ik al dood ben,
Nou die hebben het mis hoor ik ben helemaal
niet dood.

Die Nietzsche bijvoorbeeld "Gott ist tot"
heb je ooit zo zout gegeten. Ik ben toch niet
dood, Ja zeg nou zelf

Ik ben er wel ziek van dood ziek.

En allemaal van die mensen die op de
televisie dan gaan roepen dat ik oneindig lief
heb, nou dat houd een keer op hoor, ik heb
er gewoon genoeg van.

Ik wil helemaal niet op de televisie, dat heb
ik toch niet bedacht dat ding,

Zo tussen de wasmiddelen en de Martini's.

Dat is toch geen presentatie?

Goed, jullie kunnen het zelf wel. Zo moet
het gaan. Ik zwijg in mijn oneindig begrip en
laat jullie over aan het lot.

Daar mankeert het jullie namelijk aan
noodlot, maar dat willen jullie niet noodlot.

Die lichtheid daar kom je nog wel op terug,
daar kom je niet mee uit. Al die lichtheid
daar kom je nog wel een keer mee op de
koffie daar ga je onder gebukt.

Goed, ik kan me wel voorstellen dat jullie
liever voor het
beeldscherm liggen dan voor het altaar. Al

die fascinatie voor het niets. Al die leegte,
Want laten we wel wezen, al die angst, al dat
falen dat gaat nog een keer mis.

ADAM

Ik, de eerste mens
Uit klei opgetrokken
en toen de adem ingeblazen,
Ik stikte zowat.

Elohim liggend aan de oever van de Pison.
Zijn handen gedachteloos in de modder,
Gebogen over het stromende water waarin
zijn beeld zich spiegelt en verdwijnt.

Mijn gezicht het product van zijn eenzaamheid.
De schepping van een narcist die zijn passie wilde vereeuwigen.
Ik, zijn levende zelfportret in het struikgewas van Eden.

Niet dat ik ben zoals hij, maar we gelijken,
Hij is de heer en ik ben van klei.
Hij is de geest en ik ben het lichaam.
Hij is alwetend en ik weet dat de dingen een naam hebben en dat we niet mogen eten van de boom.

Mijn leven,
de rustige bescherming in de hof.
Mijn taak verrichten in zijn aangezicht.

Uit de aarde zijn voortgekomen
en tot de aarde wederkeren.
Van de dageraad tot aan de schemering.
Vanaf het kruispunt der stromen
tot aan de levensboom in het Oosten.
Onder zijn wet en zijn bescherming,
Waarom verandering?
Mijn woning is het paradijs.

Eigenlijkheid of informatie,
dat is het dilemma.

Waarom de klok en de eindeloze jacht van het dynamisch bestaan?
Waarom de beeldschermen, de media en het vluchtige genot?
Waarom de cultus van informatie, status, geld en het bewieroken van plastic goden?
Waarom dat labyrint van dwaalwegen?
Waarom die onrust in het hoofd en de kwellling van het lichaam?
Waarom die schalen met valse aanbidding-en?
Waarom die overmoedige dadendrang?
Waarom die hopeloze vergissing van het moderne leven?

Het bestaan is eenvoudig.
Men ontwaakt,
men arbeid,
men eet,
men rust.
In toewijding.

DE SLANG

Ik, de slang,
Eeuwenlang
het kwaad over mijn huid gegoten.
Nog steeds wentel ik mij in het stof,
door allen verguisd.

In het oude Oosten tenminste nog de bringer van de waarheid en het voorzienige lot,
En de wisseling van mijn huid kondigde de vruchtbaarheid van het voorjaar aan.
De Genesis heeft mij gemaakt tot beeld van het kwaad.
Onder protest draag ik mijn lot,

Elohim heeft mij gebruikt voor zijn listige plan.
Gestraft worden voor het spreken van de waarheid.
Hij heeft van mijn wijsheid een leugen gemaakt.
Waarom moest de leugenaar mijn lot worden en waarom de vruchtbaarheid zo zwaar gemaakt?
Ik, het slachtoffer van zijn jaloezie op de mens in het hof.

Gif moet ik dragen en sissend mijn komst aankondigen.
Zijn wet is even wreed als onrechtvaardig,

Niet de Mr. Hyde van deze tragedie wil ik zijn.
Sinds Nietzsches "Jenseits von Gut und Bose" riep, zijn mijn perspectieven sterk verbeterd,
De verleiding een kostbaar bezit,
De leugen een boeiend spel met de waarheid,
De dagen van god zijn geteld,
De tijd nadert dat mijn vergeten huden uit het veld zullen herrijzen.

DE VROUW

Ik, de vrouw
Gemaakt uit de rib van Adam,
althans in de Heilige Schrift.
Omdat hij zo alleen was moest ik zijn dienares worden,
althans zo had Elohim het bedacht.
Ik heb hem verworpen.

God besmuikt in het gezicht gelachen.
Het overspel is zoeter dan zijn wet.
Ik draag het zwart, het geheim en de fatale verleiding.
In de geur van het verboden vocht.
Voor mij de spiegel en de begerige ogen.

Ik ben de verworpene van de Geschiedenis,
Het zwart waarin mijn tegenbeeld zich wit kan wassen.
Ik ben het wenkende object van de cultuur.
Het ongrijpbare beeld van verlangen.
Ik ben de onberekenbare speelbal van het lot.
Het toeval is mijn minnaar,
Ik ben het die niet is en daarin beteugelt mijn lichaam haar wrede macht.

Hem in het gezicht gespuugd.
De slang over mijn blanke huid laten kronkelen. Het gesmoorde ademen in gesloten achterkamers.
Ik heb de verboden vruchten in mijn lichaam geduwd en deinend op de golfslag tegen mijn buikvlies.
Dat kronkelende beest heeft me gemaakt tot wat ik ben.
Aan zijn huid spiegelt zich de wisseling der seizoenen in mijn lichaam.
Door zijn adem kan ik het leven doorgeven.
In mijn buik zijn zaad ontvangen en daarmee eindelijk de onschuld verloren,
eindelijk verlost van goddelijk bedrog.

De schuld doet mij schaterlachen en in het berouw ben ik boetevol geknield en heb achter de sluier mijn lippen bevochtigd, mijn kersenrode lippen.
Over de zonde heengestapt met mijn benen in spreidstand in afwachting van de tango.
Over de rand van de hof gekeken en in de goederenwagon geklommen.
De tijd binnengewenteld.
Voortdenderend tussen het staal tot achter de horizon.

Er is geen doel enkel het fluiten van de tijd en het bonzen. De verduisterende verwarring van de beelden. Mijn oren tollende in de kakofonie, De roes van de kakofonie en het prachtige geweld van de stilte.

Ik had geen reden, mijn dracht zal zwaar zijn Ik heb gehandeld.

foto: Hans Boerrigter

RITUELEN VAN VERVELING EN GEFORCEERDE ZELFVERWERKELIJKING

In de ogen van de postmoderne mens moet de absurdistische schrijver Samuel Beckett wel een profeet Gods zijn. Zijn wachten op Godot is geïncarneerd in de exegese van het scheppingsverhaal door Ab Gietelink als een simpel wachten op. God is dood en doods, heeft geen weerstand tegen de ontaarde mens en doet ook weinig moeite die op te bouwen. Hij is er niet cynisch of triest van geworden, hij neemt de situatie anno 1989 met een glimlach waardig doch gelaten op en geeft te kennen niet in een bejaardentehuis geplaatst te willen worden, nu zijn positie als geestelijk leider niet langer gewaardeerd wordt.

Met als uitgangspunt dat de postmoderne mens in de huidige welvaartsmaatschappij ongemerkt in het paradijs is beland, presenteerde Ab Gietelink in het Amphitheater een fragmentarische voorstelling waarin het begin van Genesis de rode draad vormt. Het evangelie naar Gietelink predikt de eindeloze verveling in dit paradijs, dat lijkt op een rationele omgeving als de pomo-yuppie cafés in de hoofdstedelijke Spuistraat. Men staart, is het spoor bijster en zoekt niet verder. Men eet overvloedig en gulzig het fruit, niet als verzet tegen de geboden Gods, maar uit onverschilligheid. Daarmee wordt toch nauwelijks een expliciete uitspraak

gedaan. Of het moet zijn dat de pomo-mens in zijn ontroostbare onverschilligheid religie beschouwt als een materialiteit, als een aards ritueel. De acteurs die Adam en Eva spelen tonen, hoewel zij het grootste deel van de voorstelling nu eens schaapachtig dan weer hogelijk geamuseerd het publiek in staren, geen spoor van een christelijk religieus besef. Hun ritueel vormt de basis voor een religie die geen god meer nodig heeft.

In Genesis for Cosmopolitan wordt de religie niet afgezet in controverse met de mens. Op het toneel spreken geen opstandige katholieken die zich in de huidige doctrines van Rome niet kunnen vinden. Veeleer staan god en mens parallel naast elkaar en wordt de vraag gesteld wat ze met elkaar aan moeten. De mens zwelgt in het aardse, plukt slechts de vruchten van het bestaan in het paradijs en de vriendelijke, gesoigneerde god probeert de mens bij te benen. Zijn probleem blijft echter de onsterfelijkheid. Ook al wil hij mens onder de mensen worden, hij weet dat hij gedoemd is te blijven ronddolen. Zodra de mensen hem niet meer nodig hebben, wordt hij de verpersoonlijking van de eeuwige verveling. Genesis for Cosmopolitan speelt in theatrale zin voornamelijk op die

uitdaging van de mens en twijfel van god over zijn voortbestaan. Al in het prille begin zoekt een predikant, alvorens voor te lezen - of is het doceren - de confrontatie met het publiek. Michiel Bollinger in de rol van predikant/god is daar goed in getraind. Met een simpele trek rond zijn mondhoek weet hij de vraag te stellen of het publiek eventueel naar hem wil luisteren. De onzekerheid die daar uitsprekt bepaalt de stijl van de voorstelling. Met dit spel waarin het publiek telkens impliciet gevraagd wordt of het nog bereid is het gebodene te volgen, vermijden de spelers het om karikaturen van de situatie te worden.

De tendens is om eerder vermaak dan wijsheid te bieden. Dat heeft een bepaalde lichtheid tot gevolg die bovendien zorgt voor een flink aantal lege plekken. Misschien is die leegte die uit de voorstelling spreekt wel bepalend voor de interpretatie. De hemel is leeg, de straten eveneens, een ieder trekt zich terug in de kroeg, zich tonend en vermakend, een ritueel uitvoerend dat voortkomt uit genotzuchtige verveling en geforceerde zelfverwerkelijking. De pomo goes neo-reli. De turbo van hun levensstijl zuigt het leven zelf vacuüm. Vermoed ik daarin de voedingsbodemp voor een neo-reli zonder godsbegrip? (Eric de Ruijter)

GENESIS FOR

tekst Ab Gietelink

In het aangezicht van een zinloos universum verschijnt er voorbij goed en kwaad een audio-visueel amusementsparadijs. Een steeds overheersender technocratische genotscultuur.

Beckett schetst de conditie als een 'Wachten op Godot' en tekent het verval van de mens in zijn wachten op een verlossing die nooit komt.

De Franse denker Baudrillard zou zeggen dat we allang in het paradijs zijn, een paradijs dat zich als een verlichte catastrofe voltrekt. De technokratie heeft ons ongemerkt teruggebracht in de paradijselijke staat van de welvaartsmaatschappij en zijn informatieëxtase. Het moderne bestaan cultiveert in toenemende mate de beeldschermillusie en laat de 'werkelijkheid' geruisloos wegvloeien.

Televisie is het belangrijkste probleem waar het moderne theater mee worstelt en wellicht de meest invloedrijke cultuurdrager van de afgelopen decennia. De fascinatie voor het blauwe licht is het uitgeholde overblijfsel van een rite. Televisie kijken is een kwestie van meditatie op de leegte.

catastrofe

De Genesisstekst naar de Statenvertaling van 1619 vormt het uitgangspunt voor een eigenzinnige en eigentijdse exegese van het paradijsverhaal. Gewoon dat boek der boeken openslaan 'En God zag dat het goed was en het was zeer goed.' God heeft in zijn eindeloze verveling de mens uitgedaagd zijn wet te overtreden. Hij wist dat de mens was zoals hij en die uitdaging zou aannemen. Nu de postmoderne mens de Geschiedenis heeft doorlopen en met zijn welvaart en ongelimiteerde genotsbevrediging lijkt terug te keren in een paradijselijke wereld staat hij oog in oog met zijn oorspronkelijke bestaansconditie.

Het paradijs is alles wat hij zich altijd heeft voorgesteld maar in deze realisering voltrekt zich een catastrofe. Het verlangen transformeert zich in een toestand waarin de indifferentie gepaard gaat met een onbestemd wachten. Misschien moeten we dat lot dragen met een ironische glimlach.

verveling

In 'Genesis For Cosmopolitan' zijn de verhaallijnen van de Bijbelse paradijsmythe en de terugkeer van de postmoderne mens in het paradijs door elkaar gevlochten. Op basis van de Genesisstekst van Mozes is een bewerking gemaakt en zijn een aantal eigen teksten toegevoegd; het geheel is in een beeldscenario verwerkt. Het perspectief is dubbelzinnig. Het moderne welvaartsparadijs kent zowel het gemak van de techniek en het genot van het wereldse bestaan als een vluchtige oppervlakkigheid. De paradox van de moderne mens schuilt in zijn streven het paradijs te betreden middels het bevredigen van al zijn behoeften en hier tot de ontluisterende conclusie te komen dat dit droombeeld ontgaan is van gevaar, risico, honger en daarmee inhumanaan is. Het decadente spook van de verveling dient zich aan.

gevreet

Het is God zelf die die boom in het paradijs heeft geplant en in zijn almacht heeft beslist dat de slang het paradijs kon binnen glippen om de mens te verleiden. De slang die niets anders heeft gezegd dan de waarheid en daarom niet anders was dan Gods vermomming. God heeft in zijn eindeloze verveling de mens uitgedaagd zijn wet te overtreden en hij wist dat de mens was zoals hij en deze zou overtreden. God en de mens duelleren volgens strikte regels op het schaakbord dat paradijs heet. Want een onsterfelijk paradijs van vrede en gelukzaligheid is niet enkel illusie, maar bovendien van een dodelijke verveling.

Natuurlijk gaat het over het scheppingsproces van het absurde medium dat theater heet en de verdrukte positie van de kunstenaar, over de performance, het ritueel en de klassieke tekst. Natuurlijk over het doden van de tijd, door het wandelen in de hof en dat gevreet van die scheepsladingen vruchten.

De mens verlaat in een glimlachende opstandigheid de bescherming van het paradijs en keert getekend door het wereldse bestaan terug. Adam als Looser, De Vrouw als Cosmopolitan Woman en God in het schrijnende besef dat zijn overheersende rol op zijn einde loopt. Hij blijft met het machteloze verlangen zichzelf tot mens te transformeren. Hij is gedoemd tot de eeuwigheid.

Teksfragmenten van Ab Gietelink

DIE WILLE ZUM FLEISCH

(Monoloog Adam)

Vlees. Ik wil de pure zinnelijkheid. Ik wil het lichaam dat zich opent en mij wenkt. Ik wil verdrinken in de trillende dijen van een hompige negerin. Ik wil een lillend stuk vlees waar mijn handen in beklijven en de ritmische deining van een rijdende trein. Ik wil kersenrode lipstick, netkousen met charretels, zwarte rijlaarzen en een zilverwitte dildo. Ik wil haar kogelronde gezicht voor de spiegel in een doorlopend orgasme.

Zij is mijn zwarte slavin, haar masserende handen over mijn vermoeide lichaam. De zoete geur van haar lichaam en de exotische smaak van de gerechten die ze voor mij kookt. En wandelen langs het strand met wuivende bomen, bananenbomen. Ik wil de totale extase. Achter de uitputting van het meervoudig orgasme. Terwijl de klodders over haar gezicht lopen en dan haar tong. Daar ligt de dronkenschap van het zijn. Daar ligt de verheffing. Daar ben ik zijns gelijke.

Voor mij de vervallen bordelen van een zinderend Azië, De lawaaiige speelholten in Hong Kong, de Poolse geldwisselaars en de pooiers van Manilla. Voor mij het knielen op Islamitische tapijten en de valse glimlach van een Turkse hoer in het schemerlicht van de Bosporus.

Verdwijnen in de alles verslindende stroom van het wrede bestaan. Verdwijnen in het lichaam van een naamloze vrouw, die mij gebruikt voor haar lusten.

Mijn bestaan kent geen toekomst en geen verleden. Enkel de orgastische explosie van het hier en nu. Mijn leven is een draaikolk zonder perspectief.

EEN BECKETTIAANS PARADIJS

(Dialogen tussen Adam en de Vrouw)

Hallo schoen, zijn we erbij,

Hoe?

Of d'r bij zijn?

We zijn erbij.

Hé broek, zeg jij ook eens wat.

Wat moet ik zeggen?

Zeg dat je niets te zeggen hebt.

Ik heb niets te zeggen.

Hé hoed, hebben we wat te zeggen

Laten we wat zeggen

Zullen we zwijgen?

we zwijgen

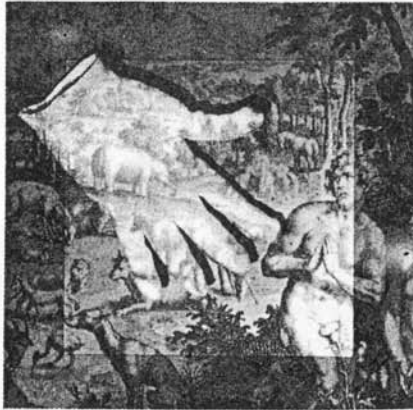
COSMOPOLITAN

*Ilé blouse,
wat wil je?
weet jij wat je wil?
Nou nee
Zeg dan dat je niet weet wat je wil
Ik weet niet wat ik wil*

*Ilé jurk, laten we gaan
Waarheen?
Naar Siberië natuurlijk
Wat? (Hij zwijgt)
Wat wil je daar doen?*

*Kijken.
Kijken ?
Kijken, naar de horizon.
Je bent gek*

*Weet jij wat zin is?
Wat bedoel je?
Nou gewoon zin?
Zin in wat? In champagne moet of in een broodje kroket?
Nee gewoon zin in het bestaan?
Nee hè, niet weer?
Nou dan niet
Zingeving bedoel je?
Ach, zwartkijker,*

DE TRAGIEK VAN GOD. (Slotmonoloog God)

*Ik heb dit zo niet gewild hoor, dat wilde ik nog even vastgesteld zien voordat het doek valt.
Goed die boom was mijn schuld, dat was opzet.
Een openingszet.
Een uitdaging aan de mens.
Er moest toch wat gebeuren in dat paradijs, het was er gewoon dodelijk vervelend. Iedere dag die vruchten en dat wandelen.*

Maar ergens zijn de dingen hun eigen weg gegaan. Ik mag eigenlijk niet meer mee doen. Je wilde mij er eigenlijk niet meer bij. Een beetje ouderwetse patriarch. Ik hoef niet zo nodig hoor. Het is graag of niet. Ik moet weg? Dan ga ik.

*(Laconiek)
Het was toch al een lachwekkende vertoning,
Een beetje een regisseur, waarbij de acteurs staken.
Een schoolmeester, die zich omdraait en ze gaan fikkie stoken in de klas.
Een moeder, leven lang klaar staan en dan stank voor dank krijgen.*

*Als je maar niet denkt dat je mij in zo'n bejaardenkoffer krijgt.
Een van die mensonterende verzorgingsfabrieken. Afslandse gedoe.*

*Zijn strategie heeft hem winstpunten gegeven.
Hij heeft het spel niet slecht gespeeld.
Verschillende keren op zijn gezicht gegaan, maar toch vooruitgang geboekt, dat willen we niet ontkennen.*

*Eigenlijk heb ik genoeg van de krachtmeting.
Natuurlijk is hij de provocatie van het leven en ik de trage decadentie van de almacht.
Natuurlijk heeft hij de glans van de verandering en ben ik de verstening van het zijn.
Mijn existentie kent de kwelling van de overvloed.
Nooit de onsterfelijkheid kunnen afschudden voor de doordringende geur van het doodsgevaar.
Nooit de maalstroom van de tijd en altijd de rustige zekerheid van de eeuwigheid.
Nooit met een zaklantaarn door het bestaan zwerven en altijd in het rustige geweten van het overzicht.
Nooit de tragiek om in het aangezicht van het succes te falen.
Nooit een vrouw bezitten in haar aardse lichamelijkeheid.
Enkel de verschrikking van de sexeloosheid en de schraalheid van het geestelijk leven.
Nooit de zwarte en gapende opening van het onvoltooide.
Nooit het zicht op de horizon en het verlangen die te passeren.
Nooit de worsteling van het bestaan in de schemering van de menselijke conditie.
En altijd het verblindende licht.*

De transparantie vermoeid me.

*Laten we ruilen de mens en ik.
Hij wil god worden en ik mens.
Maar het universum is even absurd als onverbiddelijk.
Een rolwisseling gaat onze macht te boven.
Zijn lot is het menszijn.
Mijn goddelijkheid verschijnt in de onmacht tot mijn eigen opheffing.
Hij heeft het leven in het aangezicht van de dood. Ik ben gedoemd tot de eeuwigheid.*

